

Den uartige Dreng.

Der var engang en gammel Digter, saadan en rigtig god gammel Digter. En Aften, han sad hjemme, blev det et forskrækkelig ondt Vejr udenfor; Regnen skyllede ned, men den gamle Digter sad lunt og godt ved sin Kakkelovn, hvor Ilden brændte, og Æblerne snurrede.

»Der bliver da ikke en tør Traad paa de Stakler, som ere ude i det Vejr!« sagde han, for han var saadan en god Digter.

»Oh, luk mig op! jeg fryser og er saa vaad!« raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Døren, medens Regnen skyllede ned, og Blæsten ruskede i alle Vinduer.

»Du lille Stakkel!« sagde den gamle Digter og gik hen at lukke Døren op. Der stod en lille Dreng; han var ganske nøgen, og Vandet drev af hans lange, gule Haar. Han rystede af Kulde; var han ikke kommen ind, havde han vist maattet dø i det onde Vejr.

»Du lille Stakkel!« sagde den gamle Digter og tog ham ved Haanden. »Kom du til mig, saa skal jeg nok faa dig varmet! Vin og et Æble skal du faa, for du er en dejlig Dreng!«

Det var han ogsaa. Hans Øjne saa ud som to klare Stjerner, og skønt Vandet flød ned ad hans gule Haar, krøllede det sig dog saa smukt. Han saa ud som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rystede over sin hele Krop. I Haanden havde han en dejlig Flitsbue, men den var ganske fordærvet af Regnen; alle Kulørerne paa de smukke Pile løb ud i hverandre af det vaade Vejr.

Den gamle Digter satte sig ved Kakkelovnen, tog den lille Dreng paa sit Skød, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine og kogte sød Vin til ham; saa kom han sig, fik røde Kinder, sprang ned paa Gulvet og dansede rundt om den gamle Digter.

»Du er en lystig Dreng!« sagde den gamle. »Hvad hedder du?«

»Jeg hedder Amor!« svarede han, »kender du mig ikke? Der ligger min Flitsbue! den skyder jeg med, kan du tro! Se, nu bliver Vejret godt udenfor; Maanen skinner!«

»Men din Flitsbue er fordærvet!« sagde den gamle Digter.

»Det var slemt!« sagde den lille Dreng, tog den op og saa paa den. »Oh, den er allerede tør, har slet ikke lidt nogen Skade! Strengen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve den!« Saa spændte han den, lagde en Pil paa, sigtede og skød den gode, gamle Digter lige ind i Hjertet. »Kan du nu se, at min Flitsbue ikke var fordærvet!« sagde han, lo ganske højt og løb sin Vej. Den uartige Dreng! saaledes at skyde paa den gamle Digter, der havde lukket ham ind i den varme Stue, været saa god imod ham og givet ham den dejlige Vin og det bedste Æble.

Den gode Digter laa paa Gulvet og græd, han var virkelig skudt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: »Fy! hvor den Amor er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Børn, at de kunne tage sig i Agt og aldrig lege med ham, for han gør dem Fortræd!«

Alle de gode Børn, Piger og Drenge, han fortalte det til, tog sig saadan i Agt for den slemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspekuleret! Naar Studenterne gaa fra Forelæsninger, saa løber han ved Siden af dem, med

en Bog under Armen og en sort Kjole paa. De kunne slet ikke kende ham, og saa tage de ham under Armen og tro, det er ogsaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Naar Pigerne gaa fra Præsten, og naar de staa paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa efter dem. Ja, han er alle Tider efter Folk! Han sidder i den store Lysekrone paa Teatret og brænder i lys Lue, saa Folk tro, det er en Lampe, men de mærke siden noget andet. Han løber i Kongens Have og paa Volden! ja, han har engang skudt din Fader og Moder lige ind i Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal du høre, hvad de sige. Ja, det er en slem Dreng, den Amor, ham skal du aldrig have noget med at gøre! han er efter alle Folk. Tænk engang, han skød endogsaa en Pil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadant noget glemmer hun aldrig. Fy, den slemme Amor! Men nu kender du ham! veed, hvad han er for en uartig Dreng!

